

CHEGOU NA LUZ DA XEOMETRÍA TENRA DA NOITE

XESÚS segundo os doutores:

Chegou cando a perpendicularidade calma dos carballos
choutaran as puchas das súas landras.

Chegou na xeometría tenra da noite

dende os triángulos de luz,

cando as faíscas dos soños engolen distancias,

cando os alustros de Mitra queimaban as velas do mal,

cando os relampos de ben pechaban séculos escuros.

Veun nun lóstrego escintilante de virtude.

Veun nunha nube de desexos esponxados de luz.

Veun nunha volainiña serodía á luz do amencer

e quedouse en Begonte baduando desexos,

e quedouse en Begonte lembrando o seu ser.

XESÚS segundo os chairegos (a modo de panxoliña)

“Capizos de estopa.
Risas de mel.
Nimbos de santos.
Dondura e pracer”.

Homes da Chaira, mulleres do chan,
pequenos e mozos, todos... vide espreitar:

Cabelos louros de amoriños de altar,
Coxas de lúa, brazos de amorodos.
Mans de nácara de doce apaxar.
Pés de seda, labios de cristal.
Olliños azuis, de celta mirar.
Conforto e amparo,
verdade e sinal.

“Capizos de estopa.
Risas de mel.
Nimbos de soños.
Ventura e lecer”.

Din que pousou en Begonte unha estrela.
Din que esta noite a viron pasar.
Faíscas de soños, alustros de vela,
relampos de ben, lóstregos no lar.

“Capizos de estopa.
Risas de mel.
Luces de santos.
Excelso ser”.

BELÉN

Trinta e sete anos na oxiva da carroucha do portal
trato fixeron San Gabriel e uns arteiros begontinos
transmutar a Galilea pola freguesía da Chá
dando vida en movementos ás figuras do Belén
e convertendo a Begonte en capital do Nadal.
Peregrinos que abesullan de Galicia a Portugal.

“Un Belén a todo pano
move figuras de antano
en Begonte que hogano
hai que visitar”

Labregos de asida rabela.
Muiñeiros de trigo albeiro.
Ferreiros de ingre peteiro.
Pegureiros sen cancela.

Carreteiros de boa xugada.
Pescadores de lenzo e sinal.
Canteiros coa pedra picada.
Zoqueiros de legra afiada.
Costureiras de agulla e dedal.

“Un Belén a todo pano
move figuras de antano
en Begonte que hogano
hai que ir a visitar”.